Ecouri de durere din Varnița

Deseori ne întrebăm noi, soțiile vărnițenilor căzuți în luptele pentru integritatea Moldovei, oare soții noștri cu mai puțină dăruire de sine au luptat, cu mai puțină dragoste față de țărișoara noastră? Atunci de ce se întîmplă că sînt uitate și ocolite de atenție familiile lor?

Nu avem intenția să afirmăm că conducerea republicii nu face nimic întru ajutorarea celor ce au suferit în urma acestui război nedrept. Deseori privim la televizor subiecte despre numeroasele acte de binefacere, despre susținerea morală și materială acordată familiilor celor căzuți în lupte. Un lucru ne întristează — la noi, aici la Varnița, nu ajunge nici un ajutor. Ne simțim uitate și izolate. Dar anume acum avem nevoie de susținere și ajutor, căci pe lîngă enorma durere, care ne-a adus-o războiul, lipsindu-ne de oamenii cei mai apropiați și dragi, trăim timpuri cumplite și nemiloase.

Avem copii mici, rămași fără tată, și ne vine foarte greu să-i punem pe picioare. Sperăm să fim auzite, întru memoria celor căzuți.

Un grup de femei din satul Varnița.